

Riquelme

El Madrid va rebotar el mercat amb Zidane. El Barça, en canvi, ens va sorprendre amb noms com Rochemback o

**DUTXA
FREDA**

Geovanni que ni hem après a pronunciar. Veient jugar el Madrid dissabte ens queia la

bava, mentre que molts dies veient el Barça (i exceptuo el partit contra el Saragossa) el que ens cau és la cara de vergonya.

Conclusió: els cracks no són mai cars. I Riquelme és un crack. / AGUSTÍ DANÉS

Una frase popularitzada ja fa anys pel *profeta del gol*, Johan Cruyff, s'ha convertit, des del mateix dia que va sortir de la seva boca, en el principi de l'estil esportiu de fer declaracions, un gènere habitualment sembrat de tòpics buits de contingut i obvietats insuperables. «Futbol és futbol», la sentència a què em refereixo, ha estat, a més, un dels axiomes més incontestables no únicament del món de l'esport sinó de la història del pensament en general i del pensament reduc-

DE RABONA

Futbol i frases lapidàries

del profeta hagi passat a menar la tropa barcelonista perquè fins i tot un dogma tan definitiu com «futbol és futbol» sigui posat en dubte davant la simple contemplació d'un partit dels blaugrana. Ep! Però no patiu: en Xarli segur que em dirà que vaig errat perquè, ja se sap, «el futbol és així». / CARLES RIBERA

[TRIBUNA COBERTA XAVIER RENEDO PUIG]

L'última parada

Fabià Estapé explica a les seves memòries que en els anys cinquanta, mentre s'asseia a la tribuna de les Corts entre Pep Samitier i Ricardo Zamora, Samitier li recomanava sovint que no fes cas de Zamora: «Aquest és porter, i els porters, de cap, poc! Com vols que sigui llest un tio que accepta la feina de posar cap i mans sota les botes de claus d'un altre?». En poques paraules: Samitier, l'amic de Carlos Gardel i de Maurice Chevalier, però també de Ricardo Zamora, era incapaç d'entendre els porters, cosa, dit sigui de passada, molt comuna entre molts de futbolistes. El 1936, precisament l'any en què Zamora es va retirar, un altre porter de la seva mateixa lleva, que entenia molt més bé que Samitier les penes i les glòries del seu ofici, va jugar amb tanta passió l'últim partit de la seva vida que no va poder acabar-lo sencer: va posar amb tan mala fortuna cap i mans sota les botes de claus d'un davanter de l'equip contrari que va perdre el coneixement a causa d'un cop de peu. Aquest porter es deia Vladimir Nabokov, l'autor d'algunes de les novel·les més inoblidables del segle XX i, pel que sembla, de parades igualment inoblidables i espectaculars, tot i que Samitier segurament no les hagués sabut apreciar.

En els seus anys d'estudiant a Cambridge Nabokov dividia el seu entusiasme entre la poesia i el futbol. Sabia on eren els camps de futbol i les llibreries, però no sabia, no ho va arribar a saber mai, on era la biblioteca de la universitat. Per tant, quan Nabokov parlava de futbol de-

Ricardo Zamora la temporada 1930/31, que va jugar amb el Real Madrid. / UNIVERSO EDITORIAL.

via saber de què parlava. No sorprèn gens, doncs, que algunes de les seves reflexions sobre l'ofici de porter en aquells anys ens ajudin a entendre més bé la figura de Ricardo Zamora.

Segons Nabokov, en els països llatins els porters gaudien d'una fama i d'un atractiu popular extraordinaris, fins al punt de poder rivalitzar amb els toreros i els grans aviadors

i de ser perseguits pels carrers per nens bocabadats. Potser, per tant, quan Pep Samitier es burlava de Zamora en el fons sentia enveja d'un futbolista que era tan famós com ell, o fins i tot encara més. Nabokov potser també envejava Zamora, però en el bon sentit, és a dir l'admirava i fins i tot l'imitava. Les famoses *zamoranes*, les parades amb els colzes, eren alhora espectaculars i excèntriques, que és precisament com es definia el mateix Nabokov com a porter. L'autor de *Lolita* lamentava, però, no haver pogut ser tan popular com els porters dels països llatins perquè la major part de la seva carrera va tenir lloc a Anglaterra, un país, segons deia, en què el «terror nacional a destacar i una passió massa obstinada pel treball compacte d'equip no afavorien el desenvolupament de l'art excèntric del porter». Malgrat tot, és a dir malgrat la indiferència de tot Anglaterra, Nabokov va desenvolupar el seu art com a porter. N'és una bona prova l'última parada de la seva vida llançant-se als peus d'un davanter contrari. Nabokov s'hi va fer amb tanta passió que, tot i haver perdut el coneixement, mantenia aferrada la pilota al seu pit amb tanta força que només quan va recuperar la consciència la va deixar anar.

Es tracta, indiscutiblement, d'una manera excèntrica d'acabar un partit i una carrera futbolística, però alhora summament espectacular i, a més, efectiva, perquè la pilota no va arribar a entrar. Què més se li pot demanar a un porter?

Xavier Renedo i Puig.
Professor de literatura medieval a la Universitat de Girona

